

Така онъ размъшавалъ всегда писаніе и четеніе за да обучи по добръ умственността.

Нѣкои наставници чинатъ писаніето съ таковъ начинъ, щото замаюватъ ума като упражняватъ само руцѣте, и опредѣляватъ преписватъ форми невразумителны. Жизноописателятъ Феликсовъ писува за тойзи предметъ, какъ въ едно негово надзираніе наймного ученицы че писуватъ слѣдующата форма и бѣ по единъ слогъ по горенъ отъ силите имъ.

„Имѣющій совѣсть на моето предопредѣленіе чувствавамъ че самъ призванъ да печатамъ наверху все що е велико, благородно и славно и печатъ на нейното нетлѣнно достоинство да исплета лавровъ вѣнецъ за челото на всякъ челоуѣкъ, съ кого мя соединява това высоко възхищеніе.“

Жизноописателятъ Феликсовъ има големо право да изобличава тая блядословія и още повѣруваме че и той жизноописатель който предполага нѣкои правила, които желае да замѣсти съ оныя, които воева, испада онъ истинно въ тая погрѣшка, за която назначаватъ. Ето едно отъ неговите положенія: „Истинно е че тѣта и вѣрността са звѣзди свѣтливи около челоуѣкъ“.

„ло лучистый вѣнецъ на дѣтскыте добродѣтели.“ Изобличаваме погрѣшката на того изряднаго жизноописателя за да покажеме на учителите колко е трудно да стори нѣкой добротото.